
In Memoriam

In goede herinnering aan
PIET VERMEEREN
augustin; pastor en vriend voor velen

* Eindhoven, 4 oktober 1940
† Linden, 6 december 2021

"blijf altijd God zoeken,
luister daarbij naar Jezus Christus,
denk zelf"

"ruimte voor God biedt ons vrijheid;
stilte voor God brengt ons vrede"

"het goede gebeurt nooit voor niets;
al het goede heeft toekomst"

In Memoriam Piet Vermeeren

Zaterdag 11 december 2021 rond 12.30 uur stond het Lindense gilde, de familie en wij met een aantal Lindenaren voor De Burcht stil en reed de grote wagen met de kist met het lichaam van Piet langzaam weg. Hij verdween bij de bocht uit het zicht.

Een historisch moment zeiden we tegen elkaar. Niemand heeft een foto gemaakt voor zover wij weten.

Piet heeft in de laatste maand veel gemoederen in Linden bezig gehouden.

Vanaf het moment dat verdere behandeling niet mogelijk was, heeft

Piet heel bewust vorm gegeven aan het proces van afscheid nemen en sterven.

Slechts een betrekkelijk kleine kring was goed op de hoogte en werd er bij betrokken. Maar heel groot was de kring die meeleeftde.

Hoewel hij officieel sinds 2012 geen pastoor meer was, behield hij het vertrouwen, onderhield hij de relaties en bleef hij betrokken bij Linden, bij onze geloofsgemeenschap en vooral de kerk, zijn kerk. Elke morgen stak hij een kaarsje op en zong hij het klein danklied. Op maandagavond 6 december luidde de klok om 18.00 uur voor Piet Vermeeren.

Zijn afscheid was indrukwekkend.

Hij lag vrijdag 10 december opgebaard in zijn en onze kerk en die dag hebben heel veel mensen afscheid genomen en met koffie nagepraat in De Burcht. Familie en vrijwilligers regelden alles.

Zaterdag 11 december was de afscheidsviering, vanwege Corona in besloten kring met voornamelijk familie. Een viering die hij zelf had gemaakt. We hebben het allemaal kunnen zien en horen; in feite een cadeau van Piet aan ons. De sprekers waren door hem aangewezen.

Eén van hen, Herman van Rhee, zei:

“ Vijftien jaar lang was hij onze pastoor of eigenlijk onze pastor, onze herder. Vijftien jaar lang klonk zijn stem in onze kerk. Hij ging voor in gebed en overweging. Hij stond tussen onze zangers van het gelegenheidskoor en hij zong Gods lof op hoogtijdagen. ”

*“ Hij zegende zieken en stervenden
Hij zegende de liefde van twee mensen
En hij doopte tot nieuw leven ”*

*“ En hij deed dat niet omdat hij het zelf allemaal zo zeker en vast wist, want hij riep ons op
om altijd God te zoeken
daarbij te luisteren naar Jezus Christus
maar ook om zelf te blijven denken ”*

Daags daarna kwamen meer mensen dan normaal naar de zondagviering van 12 december, de 3^e zondag in de Advent, waarbij we Piet in een onze eigen kring herdachten. Voorganger Laurens Koole had mensen van onze geloofsgemeenschap uitgenodigd om hun gedachten en persoonlijke herinneringen aan Piet uit te spreken. We citeren hieruit:

Maria Thelosen:

“In 1975 werden Piet en Antoon burens van mijn ouders. Mijn ouders en de andere burens hadden al snel goed contact wat te danken was aan hun vriendelijke karakter, grote belangstelling voor anderen en natuurlijk hun gastvrijheid. Ze werden al snel uitgenodigd op de pastorie, wat in die tijd nogal wat betekende. Mijn moeder refereerde al snel aan Piet en Antoon als “de jongens van de pastoor.” Toen zij in 1976 totaal onverwacht stierf, stond Piet ons hele gezin bij. Mijn vader werd regelmatig uitgenodigd om te komen kaarten samen met zuster Silvera, Antoons tante ”.

Jan Broeders:

“Ik leerde Piet beter kennen, toen binnen de gehandicaptenzorg regionale instituten als Maria Roepaan, de Binckhof en de Sint Augustinusstichting fuseerden. Zoals op Maartenshof en in Linden stond hij ook daar klaar voor allen. Hij had daar een kantoor, maar was er zelden te vinden. Het liefst was hij daar waar het werk werd gedaan: bij de mensen met een verstandelijke beperking en de medewerkers. ”

Joost Angenent:

*“Linden verandert: veel ouderen verlaten ons dorp. En nu hebben we allemaal ook nog Piet verloren, een onvervangbare zielenherder. Zijn naam staat terecht als hekkensluiter op de pastoorstaf gegrift.
En na een tijdje het Lindens gelegenheidskoor, waarvan Piet de grote stimulans en dragende kracht was met zijn diepe en klinkende bas. Wat vonden de koorleden en ik het jammer dat hij me twee jaar geleden de koormap teruggaf.*

Piet is de dragende kracht geweest in het voortbestaan van onze geloofsgemeenschap door te stimuleren dat vrijwilligers een belangrijke rol gingen spelen. Hij gaf hun het stokje door.

*Ik ben ervan overtuigd dat zonder zijn stimulans **toen** onze geloofsgemeenschap **nu** niet meer zou bestaan. Deze week zei Ricky van Mil: "De ziel is uit ons dorp", waarop Ton Keijzers haar aanvulde: "Maar de geest niet!"*

Wat zal ik zijn baspartij vanuit de kerk tijdens die zondagsvieringen missen."

Mien Heijnen over "pastoor Piet":

"In de 15 jaar dat Piet Vermeeren onze pastoor was, wist hij mensen aan zich te binden en te verbinden.

Piet was ook voorstander van nieuwe vormen van liturgie.

Hij stelde onze kerk open als herberg voor iedereen. Piet was een ware gastheer, een herder.

Door hem voelen we ons geïnspireerd om door te gaan.

Hij was een meester in het voorgaan. Met weinig woorden wist hij mensen te raken.

Hij was mensen nabij."

Het is heel erg snel gegaan. We voelen ons overrompeld, want op 7 november leek Piet nog zo vitaal.

Herman van Rhee :

Het was zondagmorgen 7 november nog maar net een maand geleden in deze kerk. We hadden de zondag gevierd, de dagliturgie van de heilige Willibrord, een tijdgenoot en een collega van onze patroonheilige Lambertus van Maastricht.

We hadden gebeden en gezongen. Ik mocht voorgaan deze zondag.

De dienst werd afgerond met wat mededelingen en plotseling stond Piet op en met zijn heldere stem en met twinkeling in zijn ogen wees hij naar voren naar de muur hier achter me.

Hij wees op die twee houten reliëfs en hij vertelde dat ze twee gebeurtenissen uitbeeldden uit het leven van de heilige Willibrord, de heilige van die dag en hij zei erbij dat hij die twee afbeeldingen samen met Antoon bij een pastoor van de brandstapel had gered. Ze stelden de priesterwijding en de bisschopswijding van Willibrord voor, die sindsdien ons priesterkoor sieren.

We kennen Piet als de helft van een prachtig onafscheidelijk duo dat buiten het louter kerkelijk vlak nog veel meer betekend heeft voor Linden. Zo begonnen de Lindense boerenbruiloften bij hen, zij waren de Zonnebloem voor de zieken, de Soos was niet denkbaar zonder hen. En Linden heeft geprofiteerd van Piets kunsthistorische kennis en deskundigheid

die werd ondersteund door monnikenwerk van Antoon (denk aan het beroemde boek “Linden Groot en Klein”) met een groot cultuurhistorisch besef in Linden als resultaat, de restauratie en herinrichting van onze mooie oude Lambertuskerk....

We mogen dankbaar zijn en de herinneringen koesteren. We zullen hem missen. Voor Antoon zal het echter veel zwaarder zijn. Hij kan rekenen op ons aller steun.

Ton Keijzers en Jan van den Broek